

E L J A S
R I N K I N E N

4

aivotankki

4 Aivotankki

Kirjailijan teokset

1 Umpikultaa

2 Tyllitanssit

3 Luxus

4 Aivotankki

5 Symposion

Eljas Rinkinen

4 Aivotankki

© 2012 Eljas Rinkinen

Päällys ja taitto: BoD – Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-043-9

1

Iso sairaala, joka kompuksessa läheisen yliopiston kanssa. Kontrollin ja potilasaineiston kannalta ihanneratkaisu. Kumpi oli potilaalle parempi: iso laitos taattuine palvelui-
neen vai pieni ja ketterä ihmisläheisine hoitoineen? Ehkä oli
parempi kokeilla molempia, jos oma tautikartta antoi siihen
tilaisuuden. Tällaiseen vaihtelevuuteen oli mahdollisuus va-
rakkailta. Muut joutuivat tyytymään jälkihoitoon, joskin jos
tapaus oli lääketieteen kannalta erikoisen kiinnostava, ei sil-
loin nuukailtu. Päästä tuollaiseksi ylätasoa koekannaksi. Lää-
ketiede ei voinut kehittyä ilman potilasta.

Joutessaan tultu katsomaan hoidossa olevaa mantereita toi-
selta puolelta. Mutta kun toinen oli tullut valtameren yli siitä,
vaivannäkö kohtaukseen tasoittui. Pitkän matkan takaa eri-
koishoitoon kuin mikäkin vanhan mantereiden ruhtinas. Iän
perusteella olisi voinut pelätä diagnoosin olevan hyvinkin
huolestuttava. Mutta kun lähdön hetki voi olla koko elämän
pituinen, kaikkiin hoitoihin piti sen mukaan suhtautua yhtä
tunnollisesti. Varsinkin, kun potilaan maksukyvyistä ei tässä
tapauksessa ollut epäilystä. Omasta taskusta eikä mistään rä-
hiseivistä vakuutuksista. Tervaskantotyypille tämä oli vaihto-
ehto halvempi.

Aina lähestymisen kokee samalla tavalla. Jonnekin men-
nä ja vierauden jälkeen alkaa hyvinkin pian kokea saman-
laisuuden. Pölyhiukkasvihaajien palatsi, jossa sairaalabakteeri
saattoi juhlaa. Kuin rotta, joka oli asettunut taloksi viljasii-
loon. Jyrski lopulta reikiä betoniinkin, niin ettei auttanut kuin
rakentaa uusi säiliö härskimmin keinoin. Joillakin osastoilla
oli vierailijoille eristetty tilansa potilasosastosta. Potilas työn-
nettiin lasin taakse, ja juteltiin puhelimen kautta kuin van-
kilassa. Jopa saattoi tuollaisella työntäjällä olla huppupuku

kaasunaamareineen kuin kemiallisten ja biologisten aseiden tehtaassa. Ja jos ei tehtaassa, sen alan tutkimuslaitoksessa. Perinnettä tämäkin kuvapuhelimen tehdessä tuloaan. Sen avulla voi seurata omaisensa kuolinkamppailua vaikka maapallon takaa, jos tuonkin kokemuksen läpikäyminen sellaista vaati.

Mutta tällä kertaa kohdattiin ihan vanhanaikaisesti. Oltiin kuin ei sairaalassa olisi oltukaan. Mutta silti potilaan oli tänne tultava, kun kokeiltiin uutta hoitoa, joka oli kehitetty tässä laitoksessa sellaisessa maassa, joka oli käynyt tuoreitakin sotia. Ja nyt oli potilas senlaatuinen, ettei epäröinyt itse asettua kokeiltavaksi, kun tilaisuus tarjoutui. Ja kääntäen sairaalan kannalta tässä tapauksessa tosi vanha potilas oli kiitollinen, etenkin kun perussyystä oli kulunut jo yli puoli vuosisataa.

Kolmannen kerroksen ikkunasta näkyi floridalaisen sairaalan sisäpiha palmuineen ja istutuksineen. Potilas makasi jo istuvassa asennossa sinisessä sairaalatakissa. Oikea jalka oli jonkinlaisessa paketissa, ei kuitenkaan kipsissä. Kainalosauvat olivat peitolla vieressä. Ei oltu vielä toisten hyysättävänä, vaan konkattiin pystyssäkin kumi tuppuloihin nojaten pukasotilaan sisulla. Hytistettiin kättä jälleennäkemisen ilosta, ja tuo kynää niin kauan pitänyt käsi oli vieläkin voimissaan. Lapsessa käsivoimat ilmenivät ensiksi kuin apinalla, ja vanhuksella viimeiseksi.

Viime näkemästä ei ollut montakaan kuukautta, mutta silti jo katsoi, missä määrin toinen oli muuttunut. Sitä totuttelua, minkä osittain näki. Ja ensimmäinen utelu kuin itse aiheutetun seurauksesta, kun päästiin asiaan kuin pidoissa paistiin:

– Miten on avioliittonne lähtenyt etenemään, kun kuheruskuukausikin on jo takanapäin?

– Ennen täällä länsimaissakin oli avioliitolla hyvä ennustesarvo, nykyään huono. Eihän kaksi vapaata tahtoa kauan viihdy yhdessä. Eli tarvitaan uudet pelisäännöt muuttuneessa ajassa, jos halutaan vanhaa formaattia pitää hengissä.

– Siihen se on johtanut, kun ennen takapajulla ollut pyrkii ja on päässytkin ohjaksiin. Voiko tällä kiesillä ajaa tuollakin tavalla?

– Ei ole kauaakaan, kun sanottiin, että nainen avioliitossa saavuttaa vapautensa, mies menettää. Kohta se voi olla päinvastoin.

– Entä teillä?

– Toivoakseni kuin unikeko, joka kävelee katon harjaa.

– Että valtataistelu tasoissa.

– Sinä vanhana kettuna ymmärrät, mistä on kysymys. Mutta sanoisin Hollywoodiin menolla olleen sellainen suotuista vaikutus, että hänen on treenattava rooleja, ja minä olen kuin hiekkasäkki siinä.

– Joko rähisette, kuka pelkää Virginia Woolfia?

– Ei ollenkaan. Tunteet riehuvat siinä kaukalossa, missä pitääkin, ja muussa olemme älyllisiä ja sopuisia. Olen jo ehdottanut Angelaa pistäytymään psykiatrillakin, ei itsensä, vaan rooliensa takia.

– Että sinusta ei siinä ole hiekkasäkiksi, vanha suu höplötti imiessään toisella reunalla hapanta persikkaa. Sylissä olevassa muovikulhossa oli useampiakin hedelmiä.

– Ei ainakaan kirjoitetuissa rooleissa suurelle yleisölle. Juteltiin kotoista rasvanahkaista, mikä ei näillä rannoilla ollut harvinaista. Eipä ennenkään, lauloihan vanha kupletistikin renkipojan äänellä... Regulaatissa Miamissa... ja levytettykin uudella mantereella täkäläisille markkinoille, mutta änkesi klassikoksi kotona. Aiheutti poliittista kahinaakin. Olihan kansa kampeamassa itseään Euroopan amerikkalaisimmaksi maaksi. Rytkyvä haitari, köyhän orkesteri, natkutti tahtia sivusta.

– Sanoisitko vähän tarkemmin? kehotti muumionlaiha kaljupäinen. Ja ellei sellaiseen syöpä iske, kuivuu pystyyn.

– Hän on todennut, että meillä on hyvät edellytykset suh-

teen läpinäkyvyydelle, koska olen kyttä. Meitä on vaikea yl-
lättää havaitsemaan olleemme kaiken aikaa naimisissa väärän
ihmisen kanssa. Painoimmehan molemmat Angelon kulta-
kirjaan omat sormenjälkemme.

– Tärppäsi vain viikko ennen vuokrasopimuksenne päät-
tymistä.

– Niin, Kompa nauroi ja sipaisi leukaansa kuin siinä olisi
pujoparta. – Sain häneen iskostetuksi itseluottamusta kovasti
suljettujen markkinoiden edessä, että ellei siihen päivään men-
nessä säädyllystä rahahommaa tule, hän karistaa kaupungin
pölyt jaloistaan. Olimme jo pakanneet, eli hänkin olisi tullut
tänne. Asuntommekin oli jo vuokrattu eteenpäin. Minä jou-
duin näin asunnottomaksi, kun hän meni uusien tuttavuuksiensa
naiskolhoosiin. Sellainen naispuolinen karateporukka,
joka hyväksyi Angelan joukkoonsa. Tai ehkä päinvastoin.

– Jotta voit olla hänen suhteensa levollinen, Kenno virnuili.
Jotenkin hän viime kuukausina oli ohittanut Henry Miller-
vaiheen, ja edessä oli uuden julkkismuistutuksen etsintä.
Kun kirjaileminen oli jäänyt, olemus teki siitä omat johto-
päättöksensä. – Kuulin, että hänellä todella on jo oma agentti.

– Kyllä, ja ilmeisesti paremmasta päästä, vaikka mahtuuhan
agenttien monisatapäiseen parveen kaikenlaisia. Minä
sanoin sen Meksikon kokeilun jälkeen, etten halua olla elo-
kuvan kanssa missään tekemisessä, ellei vallan suusta väkisin
alas työnnetä.

– Sen mukaan, kun olet elämäsi aikana tottunut kaiken-
laisia töitä tekemään. Ymmärrän, maaltahan minäkin olen
syntyjäni.

– Kun näkee tunkioon isketyn talikon, käsi tekee jo tahat-
tomia liikkeitä. Eiköhän pitäisi levittää saman tien? Muuten
sinun ikäpolvesi maalla syntyminen oli 90-prosenttisesti
todennäköistä, mutta minulla enää 10 prosenttia. Ja nyt se
meilläkin taitaa olla ehkä 1 prosentti.

– Millainen osa se on?

– Televisiosarja, sen pilottijakso, eikä mukaan pääsy ollut kuin se tavallinen. Paikkaa äkkiä muualle päässeen roolin. Ja tuollainen tulokas on vapaa aina. Tietenkin samalla käsikirjoitustiimi kiirehti hitonmoista vauhtia pienentämään hänen rooliaan tuntemattomalle sopivan kokoiseksi, kun paikattava oli jo keskisuuri nimi. Se tietenkin harmitti häntä, eikä nyt ollut agentistakaan apua. Mutta minä lohdutin, että sinun kaltaisellesi tytölle sekuntikin riittää. Sitä peliaikaa.

– Ja nyt olet yhtä toimeton kuin asunnotonkin.

– Tuttu olotila kohdallani, eli normaali, ja komennukset epänormaaleja. Meksikon reissusta ei tullut kuin kuukauden yöspito, tosin loistohotellin tasoisesti, vaikka itse juttu onkin vielä hajallaan, kuten sen vanhan tyyppin eväät. Seuraavasta tuli sitten senkin edestä, tosin Angelan piikkiin, niin että hän sanoi kuin olisi päässyt B-elokuvan pääosaan. Kun nyt Angela on päässyt aivan oman rahan syrjään kiinni, voin katsella huolettomammin ympärilleni.

– Kuulin myös, että hän järjesti yhteyksiä Angeloon siitä sinun viime komennuksestasi.

– Huomaan, että hän pitää tiivistä yhteyttä kummisetiinsä, vaikka minä olen tavallaan tullut väliin, Kompa sanoi ja poimi leukoihinsa muhkean päärynän kulhosta sairaalan piikkiin.

– Kunnostauduit niin hyvin, että olet Angelankin hämmästyttänyt.

– Ei minun tasollani kunnostauduta, vaan joko saadaan tilaisuuksia tai ei saada, ja koko profiili johtuu vain siitä. Ellei meikäläinen tilaisuuden saatuaan kunnostaudu, voidaan pudottaa siihen reikään, joka ulottuu maapallon keskipisteeseen, kuten Stanislaus sanoisi.

Sulho Kenno muisti ja hytisti laihasta olemuksestaan ihan naurua. Ja poimi itsekin hedelmän, kunnan banaanin, jonka

pystyi itse muhkuraisilla sormillaan kuorimaan ja haukkaamaan ihan omilla nysillään.

– Tuollaista halusinkin kuulla, sillä totta kai kutsuni takana on muutakin kuin vanhan jalkani katsominen. Aikanaan siitä poistettiin kranaatinsirpale, ja vaikka se silloisen käsityksen mukaan onnistui täydellisesti, jäi jonkinlainen aavekipu, joka muistutti vilustumisten tai flunssien aikana. Mutta sellaista reumatismia voi olla terveilläkin, että kolottaa milloin mitäkkin. Minulla oli armeijassa parikymppisenä välilevyongelma ristiselässä, että melkein kontaten piti kävellä. Lääkäri antoi kaapistaan jotakin tököttiä, ja vuorokaudessa tervehtyi, eikä sen jälkeen ole vaivannut. Välilevykin taisi jutkahtaa itseeseen paikalleen. Entä itselläsi?

– Niinhän se on, ettei kyttä juuri omiin juttuihinsa törmää, Kompa sanoi mutustelunsa välistä. Hyvältä maistui, happamen ja imelän puolivälissä, eli kuin keski-ikäiselle tarkoitettu.

– Siksi hänellä pitää olla toimisto ja ovella kyltti, numero puhelinluettelon ammattihakemistossa ja muitakin koukkuja heitettyinä. Nykyään taskussa monipalvelukännykkä, jonka paimentamiseen elämä hupenee.

– Varmaan olet jo ajatellutkin, että Stanislauksella ja minulla on koko sodanjälkeiseltä ajalta kertynyt melkoiset arkistot kaikkensorttisten hihhulien yhteystietoja, kun meitä on joko haluttu saada mukaan tai meiltä on kopsattu yhteystietoja samanmielisiin.

– Kyllä, ja olen ajatellut niiden joutuneen oikopäätä ö-mappiin, josta tiedustelupalvelutkin kenties olisivat kiinnostuneita. Kommunismin romahtaminen on aiheuttanut täyttymystä vaativan tyhjön niillä markkinoilla, missä uskotaan yhteen asiaan.

– Lisää sitä, mitä olen halunnutkin kuulla, Kenno myhäili. Rypyt löysivät asentoja, että tuntui vaikealta kaikin ajoin uskoa, miten fiksu asukas sisäpuolella kuitenkin asusti.

– Sitä minä olen kymmenet vuodet ihmetellyt, miten hyvän

koulutuksen saaneet voivat moisiin haksahda. Tarkoitan jottomiehiksi. Seuraajista en ole niinkään kummissani, koska ihmiskunnan kasvaessa hulluus lisää markkinoita. Eihän taivaassa ole kuin rajattu määrä järkeä jaettavaksi yhä useampaan osaan. Sen sijaan siellä, mistä vähäjärkisyyttä jaetaan, varastot ovat loppumattomat. Edistys on niin kuin tarkoitettu kiivettäväksi ylämäkeen. Siinä pitää panna hanttiin luonnonvoimille, kuten painovoimalle. Ihmisen osa on todella kokeilla rajojaan. Niinpä en uskokaan, että haluaisit minut varten työllistää työntämällä sormesi tuohon ö-mappiin ja jotakin poimimalla, vaan että olet saanut vastikään viestin ikään kuin minua varten. Ja kun se vielä osui yksiin jalkasi kanssa.

– Jälleen oikein perusteltu, sillä tuo ö-mappihan pursuaa hulluja. Kun yhden tuntee, tuntee kaikki. Viisas sen sijaan voi olla kukin aivan erilainen. Siksihän Sokrateskin on erottunut nimeksi.

Samalla Kenno kaivoi satiinisen sairaalatakkinsa taskusta rypistyneen kirjeen postimerkkeineen. Sen verran antiikkinen viesti. Sanoi:

– Se tuli, niin kuin päiväyksestä näet, kuukausi sitten, ja olemme porukalla pohtineet, miten siihen reagoisi. Se on vain kehotus tulla kuultavaksi mainittuun osoitteeseen joko itse tai edustajan välityksellä. Kirjeen lähettäjä ei ilmeisesti tiedä, miten vanhoja me jo olemme. Amerikkahan on maa, jossa ihmiset eivät vanhene.

Kompa otti kuoren. Sisällä oli yhden liuskan pituinen, käsin tekstattu viesti, jossa ei ollut todella enempää yhtä kohtaa lukuun ottamatta kuin mitä Kenno oli sanonut. Kirjeen alareunassa oli pentagrammeista muotoiltu, kuin salaseuran merkki, heti osoitetietojen perässä. Osoite oli Wyomingissa ja lähiosoite mitäänsanomaton. Harvaan asuttu erämaaosavaltio jo kyllä viittasi johonkin tuttuun.

– Siis tämä merkki? Kompa sanoi ja painoi sen mieleensä

jotenkuten laskemalla ulospäin sojottavien sakaroiden lukumäärän. Sitten hän taittoi kirjeen takaisin kuoreen, mutta jätti sen käteensä, koska Kenno ei ojentanut kättään ottaakseen sen takaisin.

– Vitsi on siinä, että tällä merkillä varustettuja kirjeitä olemme, niin Stanislaus kuin minäkin, saaneet vuosien mitaan toistakymmentä kumpikin, ja ne kaikki todella ovat joutuneet mainitsemaasi ö-mappiin.

– Ja vasta nyt pyydetään tulemaan tai lähettämään edustaja tarkkaan osoitteeseen. Käytetään sanaa neuvottelu. Mistä pitäisi neuvotella, mitä edellisistä kirjeistä ilmeni?

– Haluttiin tietojen vaihtoa. He olisivat antaneet tietoja meidän tietojamme vastaan. Vaihtokauppaa.

– Pitivät teitä alan yrittäjinä, eli toimintanne luonteesta johtuen oikein ison tahon savuverhon heittäjänä. Ja tämä viimeainittu pitikin paikkansa, mutta ei heidän luulemastaan syystä.

– Hämäys kun on sellaista toimintaa, mikä kelpaa minkä tahansa hämärtämiseen tai vääristämiseen. Koska olimme alalla niin kauan, eikä mitenkään matalalla profiililla, heillä oli suuret luulot meistä.

– Ja nyt he ovat tulleet ajatelleeksi, että olettekin vanhoja, eikä ole matkustushaluja, joten edustajakin kelpaa.

– Jos sinua homma kiinnostaa paremman puutteessa, siinä olisi valtakirja. Onhan se tavallaan Angelan luo menon kotimatalla, jos teidän kohdallanne ei varsinaisesta kodista vielä puhuisikaan.

– Eivätkä koskaan ole ehdottaneet päinvastoin?

– Se on pannut meidät ajattelemaan, etteivät he matkusta, vaan ovat bunkkeroituneet jostakin syystä. Johan tuo asuinpaikkakin siihen viittaa. Joka kirjeessä kun on ollut sama osoite.

– Jos se onkin muodostunut heille ongelmaksi, kun yhteyksiä on ollut vaikea ylläpitää ilman henkilökohtaista kontaktia.

Porukka kyllä käyttää kaikkien hurautaneiden tapaan ahkerasti internetiä, mutta entä sitten? Samanlaista virtuaalia kuin kaikki muukin.

– Koska olet ollut näissä kirjoituspöytähommissa, ymmärrät.

– Olkoon sitten niin, Kompa sanoi ja työnsi kirjeen povitas-kuunsa. – Ehkä tämä on tähtiin kirjoitettu, että tuokin joukko on vielä käytävä, jos ei muuksi niin loppulämmittelyksi läpi. Angelalla menee jokunen viikko sen pilottinsa tekemisessä, joten olen sen ajan vain jaloissa häiritsemässä. Ja hänhän tulee niin hyvin naiskolhoosissa toimeen, taitaa olla jo toinen luonto.

– Mitä siitä itse luulet? Kenno kysyi hiukan varovaisesti, kuin olisi itsekin epäillyt kasvatuksen sillä tavalla kummitytöllä vinksahaneen. Vastapainona kun on kolme ukkoa toisella puolella.

– Ellen olisi kyttyä, siihen voisin hermostua, mutta kytälle se on kuin leipä, jonka päällä on täytteitäkin. Mehän ei olla kakaroita kumpikaan. Minä kokemukseni perusteella ja hän teidän kolmen.

– Entä muuten avioelämä? Kenno rohkaistui utelemaan enemmänkin.

– Ei edes tällaisen tyyliovininistin tarvitse katua. Angelahan minut otti, joten mitenäs hän huonon kaupan olisi tehnyt?

Kenno yritti pärskäyttää tönköstä jalastaan huolimatta naurun, mutta jonkinlaiseksi tussahdukseksi se jäi. Kuin olisi reikäiseen vappupalloon puhaltanut ilmaa, palkeet vain lepsuivat laiskasti.

– Tyyliovinisti, mikä sellainen on?

– Kompromissi, ei petä perinnäistä naista ja välttää hakkailemasta feministiä. Ainakaan ensimmäisenä toimenpiteenä.

– Sellaiselle riittää naisen keinot, mutta feministi haluaa käyttöönsä miehenkin keinot.

– Ehkä kuitenkin vain siksi, ettei naisen keinoihin asti tarvitsisi edes mennä.

– Kylmiä naisia?

– Liian kantikas, eli vanhanaikainen ilmaus. Koulutuksen tarjoamat isot odotukset edellyttävät isoa syöttiä. Kun nainen koulutuksen ansiosta havaitsee pärjäävänsä miehille näiden omalla kenttäpuoliskolla, se syö sukupuolista kiinnostusta kummasti. Mistäs sellainen nainen enää prinssinsä löytäisi? Kehittyneen älynsä avulla hän näkee todellisuuden sellaisena kuin se onkin. Prinssit ovat kutistuneet lasin pohjasta rohkeutta hakeviksi laahustajiksi.

– Että miten sellaiselle miehelle kuiskitaan ”tee minulle, mitä tahdot”? Kenno ikään kuin kuittasi ja virnisteli päälle.

– Kyllä sota-aikana ja sen jälkeen miehen rooli oli helppo. Ne jotka jäivät henkiin ja ehjiksi, olivat oikeita miehiä, testin läpi käyneitä. Eikä naisista ollut puutetta, kuten nykyään. En yhtään ihmettele, jos näitä tunnelmia saat lähiaikoina verestellä.

2

Pian tunnin mittainen vierailuaika oli kulunut. Ihmeesti keskusteltavaa olikin kertynyt, vaikka viime tapaamisesta oli niin vähän aikaa kulunut, muutama kuukausi. Suori lähtöön, kun jonkinlaisesta raportista oli vielä sovittu. Sillä tavalla se jatkui, kuin vanhaan malliin, joskin toimeksiantaja oli vaihtunut. Tosin sitä edeltänyt työelämäkin oli ollut monenlaista avustavaa penkomista, kuin ennakkoharjoitus. Amerikkalaiset elivät jo täyttä päätä verkostoelämää, ja kun sitä oli paljon, se alkoi syödä itseään kuin käyntikorttien viljava jakelu. Ja huipentuakseen lopulta ylitarjontapyyntöön: älkää soittako, me soitamme. Ehkä tuohon koneiden ansiosta olisi jo ollut sorvattava muodikkaampi vastine. Koneemme muistaa teidät kyllä. Ja miksi ei, koneelle kaikki tieto oli yhdentekevää.

Kun lomaviikkoja oli kertynyt, eli ajan kulumista ilman selkeää päämäärää, ei muuta kuin lippujen hankkiminen ylänkö-länteen. Euroopassa vastaavalla alueella oli nelisenkymmentä valtiota, täällä liki viisikymmentä, jos jätti laskuista Alaskan ja Havaijin. Myös Amerikka oli hankkinut oman Siperiansa, tosin loikan takana. Jos Amerikkaa olisi hallinnut despootti, Alaska olisi asutettu tehokkaasti, kun siellä nyt markkinatalouden oloissa oli asukkaita yhden eteläisen metropolin kaupunginosan verran. Lait olivat likipitäen yhtä kovat, joskaan ampumista ei tainnut missään osavaltiossa olla teloitustapana. Oikeassa vankileirien saaristossa teloitustapa oli vain ampuminen, koska se oli halvin. Siihen tulokseen natsitkin tulivat, ja myrkkyykaasuun päädyttiin ihmisruhon tuotannollisista syistä. Porukka köpötteli luujauhotehtaalle omin koivin. Tuomioiden pituudet täällä olivat jopa kovemmat satoine vuosineen kuin Stalinin tarhoissa, joissa maksimi

oli piikki, eli 25 vuotta, joskin sitä suolattiin päälle ajoittaisella tai elinikäisellä karkotuksella.

Mutta niin kuin entinen brittiläinen agenttikirjailija sanoi pistäytyttyään Stalinin aikana lehtimiehenä siellä: ”Isoa maata ei sen lempeämmin keinoin voinut hallita.” Samanmaalainen filosofikin vieraili ja sanoi, ettei pitänyt jonkin hullun teorian tunkemista kaikkien koettavaksi. Teoria on järjellä hyvin toimiva ajatus. Sellainen kytkös tieteeseen, ettei se ollut uskontoa. Uskontojen menetettyä mahtiaan tieteen profiili nousi. Tiede ei uskonut, se tiesi. Usko perustui uskontoon, huuhaahan. Keskiajan lopulla oli päinvastoin ja roviot roihusivat. Eivätkä turhuuksien roviot, vaan henki oli kysymyksessä. Eli sytyttäjien kannalta heidän uskostaan, joka ei vähemmin keinoin pysynyt heissä niin lujana kuin piti. Keskiajalla usko oli tietoa ja tiede huuhaata. Niiden välistä juopaa yritti Tuomas Akvinolainen silloittaa. Hän selitti katolista uskontoa juuri perustettua yliopistolaitosta varten tiedemiesmäisellä otteella. Ei kuitenkaan skeptikkona, vaan uskovana. Kotoisin oman aikansa Bermudan kolmiosta. Siitä mikä syntyi Garonnejoesta, Pyreneistä ja Biskajanlahden pohjukasta.

Wyomingissa ei ollut kuin puolisen miljoonaa asukasta, pari asukasta neliökilometriä kohti. Vain Alaska kaikista osavaltioista pani paremmaksi autiudessa. Paremmiin kuin itse osavaltio, oli tunnettu sen luoteiskolkassa Yellowstonen kansallispuisto. Kirjeen osoite ei ollut siellä, vaan lähellä vastakkaista kolkkaa. Ei kovinkaan kaukana mormonien maata. Ja taasko mentiin ennakolta tiedustelematta ja ilmoittamatta? Pakosti, sillä kirjeessä ei ollut minkäänlaista puhelinnumeroa. Eli milloin tahansa todella voi tulla ja lähteä myös, toivon mukaan. Sellaisia mahtoivat bunkkeri-ihmiset olla. Tulkaa, että me näemme ensiksi ja voimme päätellä, ollaanko kotona.

Tällaista oli tapahtunut joskus taannoisessa työelämässäkin.

Ajankulukseen ja enempää tarkoittamatta yksityiskyttä K. Kompa törmää taas seikkailuun, joka tosin ei siltä näytä. Mutta joko virta vie tai joutuu suvantoon. Nyt kylläkin näyttää Kalliovuorten autiuteen ja siellähän Las Vegaskin sijaitsee. Tälläkin kerralla se jää kulissiksi eikä siten voi mennä takuuseen mitä takana tapahtuu. Jos on yksillä pakkotoimintonsa, kohtalo voi määrätä niitä sivullisillekin. Kun olen tähän joutunut, on monen menestyneenkin oudolta kuulostava perustelu. Varmin tapa joutua on siihen noin vain joutua. Joutessani sivusin sitäkin.

ELJAS RINKINEN

ISBN: 978-952-286-043-9

www.bod.fi

